

Відшукувач слідів

Марк-Уве Клінг

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Людмила Потупчик

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

Елос фон Берген був найвідомішим відшукувачем слідів Утрачених провінцій. Він був тим, хто розгадав загадку обеліска Тарнока. Він повернув графині з Оберліндена її грифона. Він упіймав убивцю сновидінь зі Старої лебединої гори. Щоправда, Елос ніколи не назвав би себе шукачем слідів. Елос фон Берген був відшукувачем слідів. Він полюбляв казати: «Шукати сліди може кожен. Питання в тому, хто їх відшукає». І він наразі знаходив кожен слід. Або принаймні майже кожен. Одну-єдину справу, так він зізнавався цікавим замовникам віч-на-віч, йому не вдалось розкрити. Але більше про це в нього неможливо було вивідати.

Відшукувач слідів був родом із Іріандрії, столиці королівства Тримостів. Ця країна, що не мала виходу до моря, була найменшою, але найгарнішою з-поміж Утрачених провінцій. Принаймні в цьому запевняли мешканці Тримостова. Елос мав двох дітей. Тямовиту дівчинку на ім'я Ада і талановитого хлопчика на ім'я Нару. Обом минуло дванадцять літ. І вони кожного року святкували день народження разом. У цьому не було нічого незвичного, бо вони були близнюками.

У обох був лише батько, бо їхня мати померла невдовзі після народження дітей. Елос рідко говорив про неї, але в такі миті, коли Ада і Нару спонукали його до цього, вони відчували, як сильно він її кохав. Кілька років тому Елос знайшов слід нічного мага, який не хотів бути знайденим. Дітям і йому ледь вдалось уникнути помсти цього мага. Їм просто пощастило, що Нару тієї безмісячної ночі, коли цей негідник підпалив їхній будинок, не міг заснути. Коли вони з вулиці спостерігали, як язики полум'я поглинають їхню домівку, Елос переглянув своє життя. Цього разу смерть підібралась до нього занадто близько. І що було значно гіршим: смерть підібралась занадто близько до його дітей. Тому він вирішив

покинути відшукувати сліди й переїхав із близнюками до найбільш дрімотної глушини, про яку йому доводилось бодай колись читати, це було так красномовно висміяне відомою письменницею Дайдрою Гарфнер селище, що мало назву Фрідгофен{1}. Елос неодноразово пояснював дітям, що місце назване на честь його засновника, і Фрідгофен було лише скорочення від гоф, тобто двір, Фрідриха. Проте Ада і Нару гадали, що це селище отримало свою назву вочевидь з інших міркувань, тому що в цій дірі розваг було не більше, ніж у мерців на цвинтарі. Але саме цього Елос і хотів. Більше жодних темних таємниць, жодних злочинів, жодних убивств. Він просто хотів тиші й спокою. Звісно, нічого із цього не вийшло.

Фрідгофен

Як і кожного божого ранку, Аді дуже хотілось уміти заклинати вогонь. Вона встала навколішки перед грубкою з металевою плитою і марно намагалась викресати іскру з кременя. Двоповерховий цегляний будинок, у якому вони проживали вже півтора року, колись належав якомусь рибалці. Він розташовувався просто біля Гарного озера, і щоранку можна було буквально бачити, як холодний туман стає над водою і просочується крізь усі шпарини в будинок.

— Може, тобі допомогти? — глузливо запитав Нару.

— Відчепись! — сказала Ада. — Я вмію.

Вона ще раз ударила кресалом об камінь і тріумфально поглянула на брата, коли в грубці зажеврів маленький вогник, що, на жаль, тієї ж миті знову погас.

Нару розтулив рота, але Ада випередила його.

— Не хочу нічого чути!

Вона саме складала новий трут, коли Елос спустився сходами. Його довге брунатне волосся ще ховалось під нічним ковпаком.

Борючись із останніми проявами застуди, він смоктав гострий вогняний льодяник. Він пробіг повз Аду і виплюнув льодяник у грубу. Ще на льоту утворився вогник, який таки підпалив трут і той почав диміти.

— Ну, що скажеш! — гукнула Ада, дмухаючи на підпалене пасмо.

Вона дістала з кишені жакета стрічку й зібрала своє темно-руде волосся в хвіст. Завжди, коли вона це робила, її брату доводилось докладати майже надлюдських зусиль, щоб не смикнути за хвіст. За нього було так добре смикати. Набагато краще, ніж за темно-руде розпатлане волосся Нару. Ще донедавна в нього було довге волосся, бо в школі була дівчинка, яка одного разу сказала, що хлопці з довгим волоссям видаються їй привабливими. Тож він його відрощував. Але потім з нього почали кепкувати інші діти. Його називали «красунчик Нару». «Погляньте-но, йде красунчик Нару. — Ой, красунчик Нару розлютився. — Обережно, красунчик Нару кидається маленькими яблуками». Принаймні вони не називали його потворним Нару. Проте він знову відрізав собі волосся. Елос сів за стіл, коло якого стояло три стільці і який був дещо завеликий для цієї маленької кухні, потягнув своїм злегка кривим носом.

— Я відчуваю запах сніданку? — Цим він радше висловлював своє побажання, аніж справді щось учув.

— Я вже готую. Уже готую! — сказав Нару, що саме розбивав яйця, щоб приготувати омлет. На третьому яйці через його незграбність на пательню впало трішки шкаралупи.

— Може, тобі допомогти? — спитала Ада, глузливо посміхаючись.

Нару закотив очі.

— Будь ласка, — сказав він. — Роби!

— Ні, ні, хлопче мій, — втрутився Елос. — Сьогодні твоя черга.

Нару зітхнув і спробував виловити з пательні всі маленькі часточки шкаралупи.

Коли омлет достатньо схопився, хлопець підкинув його невимушеним розмахом пательні в повітря, щоб перевернути. На жаль, той із ляском приземлився прямисінько на нічний ковпак Елоса. Відшукувач слідів зняв його і поклав разом із омлетом на тарілку перед собою.

— Щиро дякую, Нару, — сказав він. — Мушу зізнатись, що зазвичай я їм з тарілки, а не з нічного ковпака, але чому б не спробувати щось нове?

— Ой... — сказав Нару. — Перепрошую.

Його сестра розсміялась.

— А ти, Адо, — зробив зауваження Елос, — могла б, мабуть, робити свої домашні завдання після школи, а не поспіхом зранку.

Ада поглянула на свої долоні. На пальцях було свіже чорнило. Зрада.

Тепер глузливо посміхався Нару.

— Я їх бодай зробила, — сказала Ада. Її брат більше не посміхався.

— Окрім того, Нару, коли ти наступного разу читатимеш пів ночі мої нотатки, — сказав Елос, — то тобі слід подбати про те, щоб опісля книжка лежала на тому самому місці.

— Звідки ти дізнався, що то був я, а не Ада? — спитав Нару.

— Дотепер я це лише припускав, — сказав Елос і поклав шматок омлету собі до рота. Потім сплюнув яєчну шкаралупу на брудну підлогу.

Перевага бути викритим полягала в тому, на думку Нару, що він нарешті міг говорити про все те, що прочитав.

— Найбільше мені сподобалось, як ти розгадав загадку божевільної баронеси! — сказав він і потім звернувся до сестри: — Батько просто прямував за нею, коли та ходила вві сні. А те, як він

вивів на чисту воду чоловіка, що вночі постійно перетворювався на монстра у ведмежій подобі, було теж захопливо. Він дав йому з'їсти трохи буракового сиропу. Адже від нього більшість перевертнів вкриваються висипкою! Ти знала про це? А тоді мені, звісно, сподобалось, як батько збагнув, що це була русалка, яка зникла в каналізації із блакитним королівським каменем. Хто б ще вижив у струмені? Окрім того, це була справа...

— Наразі годі, — сказав Елос. — Зрештою, мої нотатки не для дітей.

— Власне вони — це найбільш захопливе з того, що є в цій дрімотній глушині, — виправдовувався Нару. — Навіть мій сон цієї ночі був нудний. Мені насправжки наснилось, що я сплю. Чи можна уявити щось марудніше? До того ж вчора була ніч сновидінь.

Ада засміялась.

— Вона ще лише буде сьогодні, ти, бовдуре!

Сьогодні був початок осені, а це означає, що світло й темрява зрівнялися. І у ці ночі, як кажуть, усі створіння бачитимуть так багато сновидінь, як ще ніколи до того. Хранителі душ навіть стверджують, що Мануна, богиня сновидінь, тими ночами насправді переносить деяких людей у їхнє минуле або майбутнє. Але Елос вже неодноразово розповідав дітям, що це лише марновірна нісенітниця. Він не надто високої думки про богів.

Великий підлоговий годинник пробив вісім разів.

— А тепер хутчіш, — сказав Елос, — інакше ви спізнитесь у школу.

— Я вже виходжу, — Нару підвівся.

— Ні, будь ласка, зачекай на мене, — гукнула Ада і почала квапливо доїдати свій сніданок. Вона мала недолугий страх перед перебуванням на самоті. Мабуть, це було через те, що вона за все своє життя ніколи не була по-справжньому сама. Навіть у животі матері вона вже мала товариство.

— Але тоді скоренько, — сказав Нару. — Я хотів ще потеревенити з Ільдою перед школою.

Ада посміхнулась, однак утрималась від глузувань зі свого по вуха закоханого брата, бо він так люб'язно зачекав на неї.

* * *

Оскільки Фрідгофен був найглухішою глушиною, яку можна було собі уявити, тут була також лише певна кількість дітей. У школі дівчат і хлопців різного віку помістили в один-єдиний клас. Звісно, вчителька теж була одна, і вона жила на верхньому поверсі шкільної будівлі. У класній кімнаті стояли столи і лави різних розмірів. Що старшими були школярі і школярки, то далі позаду вони сиділи. Від облицьованої кахелем печі в кутку поряд з дверима йшло приємне тепло. Увесь час до обіду пані Лілієнфельд говорила про рослини і тварин, числа і знаки, ремесло і мистецтво. Зараз вона розповідала про країни і людей, але Нару слухав не уважно. Він дивився у вікно, бачив метеликів, що танцювали в опівденному сонці, і мріяв повернутись назад до ліжка.

— Нару, — сказала вчителька. — Нару! — Ада штурхнула брата.

— Гм? — булькнув Нару і позіхнув.

— Хлопче, ти спиш? — запитала вчителька.

Нару здригнувся з переляку.

— Ні, ні. Звісно, ні, пані Лілієнфельд.

— Тоді ти точно знаєш відповідь на моє запитання.

— Так, е-е-е... авжеж, — пробелькотав Нару. — Король Фредлаф Другий!

— Дуже добре, — сказала пані Лілієнфельд. — Дійсно пречудово, що ти знаєш ім'я нашого короля. Але я про це, на жаль, не запитувала.

— Утрачені провінції, — прошепотіла Ада братові.

— Я ще не закінчив, — сказав Нару. — Я хотів сказати, що король Фредлаф Другий править однією з Утрачених провінцій, а саме Тримостовом, й іншими... е-е-е... як-от... е-е-е... Тарнійські острови, Країна ронів, Сладонське королівство, мге... Оберлінден, Унтерлінден, і е-е-е... Міттельлінден? — Клас розсміявся.

— Синдракос, — прошепотіла Ада.

— Е-е-е... звісно, я мав на увазі Синдракос, — сказав Нару.

— Дуже добре, Адо, — похвалила пані Лілієнфельд. Щоправда, Синдракос як центр старої імперії, власне, не є Втраченою провінцією. Вона уважно обвела поглядом клас. — Хто з вас щось знає про Синдракос?

Як часто траплялось, лише Ада піднесла руку.

— Ну, як виняток, вочевидь, доведеться викликати Аду.

Сестра Нару набрала повітря в легені й почала:

— Геральдична тварина Синдракосу — дракон. У добу так званої Драконової імперії Синдракос був наймогутнішим з-поміж інших держав. До війн за незалежність він підкорив усі інші країни по цей бік Віковічних гір. Тому й дотепер ці країни називають Утраченими провінціями. Цілюще джерело поблизу столиці Драконова гора є одним із тринадцяти чудес світу. Імператриця Синдракосу...

— Вам доведеться перервати мою сестру, якщо ви хочете вставити ще бодай слово, — зауважив Нару.

Пані Лілієнфельд усміхнулась і поглянула на годинник на стіні.

— Гаразд, діти. На сьогодні все. І не забудьте, від завтра — канікули, приурочені до збору врожаю.

— У-у-у... — вигукнули усі тридцять сім учнів і учениць, що були зобов'язані відвідувати школу.

— Ніби хтось міг би про це забути, — пробурчав Раффа Арден.

— Можливо, Ада, — глузливо зауважила його старша сестра Ільда.

— У разі гострої потреби я прив'яжу її до ліжка, — пообіцяв Нару.

Пані Лілієнфельд суворо зиркнула на них.

— А коли ми знову побачимось, — промовила вона, усміхаючись, — Нару зачитає невеличку доповідь про Міттельлінден... е-е-е... Синдракос. П'ятнадцять хвилин про країну й людей, закони і звичаї, пісні та легенди. Ми всі будемо дуже раді послухати.

— Я теж надзвичайно радий, — пробурчав Нару.

— А я найбільше, — сказала Ада.

— Ти маєш також усі підстави, — прошепотів Нару. — Дозволю тобі її написати.

— Навіть не мрій.

* * *

Найкоротший шлях зі школи до центру села пролягав через старий фруктовий сад. На деревах ще було чимало барвистого осіннього листя, але деяке вже закружляв вітер. Ада і Нару побігли зі своїми друзями Арденами додому. Ільда була старшою на пів року за близнюків, Раффі було дев'ять, а їхньому молодшому брату нещодавно виповнилось шість. Через Ільду Нару відрощував волосся. Це було кумедно. Коли вони переїхали до Фрідгофена, він не одразу помітив, але приблизно пів року тому зненацька збагнув: метка Ільда зі своєю смаглявою шкірою, довгим волоссям, зухвалим обличчям і сяючими карими очима була найгарнішою дівчиною, яку він бачив за все своє життя.

— Ми справді з великим нетерпінням чекатимемо на твою доповідь, Нару, — піддражнювала вона його.

— Так, так, — буркнув Нару. — Не зайвим було б подумати про важливіші речі, наприклад про сон.

— То спитай у свого батька, якщо тобі потрібна допомога, — запропонував Раффа. — Він вже, напевно, був у Синдракосі.

— Так, Елос був уже майже скрізь, — сказав Тіму.

— Але в батька є важливіші справи, аніж написання шкільних творів для Нару, — сказала Ада.

— Так, ніби... — фиркнув Нару. — Що ж він робить такого величного, окрім як укласти двадцятитомні мемуари?

— Нічого. Але це важливіше за твій шкільний твір.

— Можливо, й так. На щастя, у тебе немає нічого важливішого.

— Пхе, — зірвалось у Ади.

— Кого ти тут хочеш надурити? — запитала Ільда. — Ми ж знаємо, що тобі це до вподоби.

— Заучка, заучка, — загукав Тіму і дістав за це запотиличника від Ади. Через це його старанно зачесане каштанове волосся скуйовдилось. Йому на це було зрештою майже байдуже, але мама тепер знову розчісуватиме йому волосся, а його це бісить. Він хотів би мати таку ж копну неприборканого кучерявого волосся, як у його брата Раффи. На нього мати Арден вже кілька років як махнула рукою.

— Ми зустрінемось пізніше біля мертвих дерев, щоб видряпатись на них? — спитав Нару. — Можливо, знову побачимо кількох земляних мавп!

— На жаль, не вийде, — сказала Ільда. — Мама запросила сільського старосту на пиріг. Ми всі повинні також бути присутні, якнайбільше усміхатись і якнайменше говорити.

— Там щось намічається? — спитала Ада.

— Цілуночки, цілунки? — спробував бути дотепним Нару і дістав ляпанця від Ільди.

— А якщо й так? — спитала вона.

Нару зірвав мимохідь яблуко з останнього дерева садка й відкусив. Вони дістались центру села. Перший будинок належав дроворубу Рональду Гагену. Він надавав великої ваги тому, щоб його будинок завжди був у гарному стані. У нього не скрипіли

жодні двері, не заїдала жодна шухляда, і, звісно, дах теж не протікав. Гаген сидів з хлібом, помідорами і сиром перед будинком, у нього була обідня перерва.

— Гарного доброго дня, бешкетники! — гукнув він, коли діти проходили повз.

— Добрий день, пане Гаген! — привітались діти у відповідь.

— Перекажуй своїй матері щирі вітання від мене, Ільдо!

— Буде зроблено.

— Ваші помідори напрочуд гарні!

— Хоча б сільський староста не приревнував, — прошепотів Нару, коли вони відійшли на кілька кроків.

Ільда засміялась і сказала:

— Що я можу вдіяти, якщо пів села закохано в мою матір.

— Лико наво лабу шоюлодмо, наво нопев лабу коюта ж ноююкраспре кя ит, — сказав Нару.

Ада виричила очі на брата.

— Ви як завжди зі своєю недолугою таємною мовою, — сказала Ільда.

Коли вони дістались до сільського фонтана, Раффа несподівано заверещав. Він крутився і тицяв на афішу. Коли інші помітили, у чому річ, також почали гасати з радощів. Тіму, що так само з радісним вереском гасав туди-сюди, якоїсь миті запитав:

— А що зрештою сталось? — Бо він ще не вмів читати.

— Ярмарок! — гукнула Ільда. — З атракціонами і виставою!

— Заклинателі, істота, що здатна перетворюватись, і найсильніша людина світу! — прочитав уголос Раффа.

— Коли? — спитав Тіму. — Де?

— Вже сьогодні ввечері, — сказав його старший брат. — У Вороновому броді!

Тіму засяяв. Вороновий брід, наскільки було відомо навіть йому, був за годину пішки від Фрідгофена. Треба просто рухатись старою

імператорською бруківкою, що починалась тут на Фонтанній площі. Те, що до Фрідгофена взагалі існувала дорога, красномовно промовляло про вплив і значущість колишньої імперії. Так само промовистим вважав Нару, що імператорський інженер-будівельник доріг, прибувши колись до Фрідгофена, вочевидь, вирішив, що звідси вже не варто прокладати дороги.

— Ми повинні неодмінно потрапити на цю виставу, — сказала Ада.

Нару буркнув:

— Ти ж знаєш батька...

— Занадто небезпечно, — зітхнули близнюки.

— Ви повинні піти з нами! — гукнула Ільда. — Я поговорю з мамою. Вона може бути дуже переконливою, коли хоче.

— Сільський староста теж вважає її дуже переконливою, — сказав Тіму і дістав ще одного запотиличника. Цього разу від своєї старшої сестри.

— Ми чули, між іншим, що він хоче зачинити школу, — сказав Раффа. — Фрідгофену бракує коштів.

— Що? — крикнув Нару. — Схоже на цілком фантастичну ідею. Я великий прихильник сільського старости Еммета Фрелінга!

— Бовдур, — сказала Ада. — Це лише означатиме, що ми будемо змушені щодня ходити до Воронового броду і назад.

— Я завжди був противником сільського старости Фрелінга! — сказав Нару. — Ото вже нероба!

Ардени засміялись, потім повернули праворуч додому, у той час як Ада і Нару поплентались далі в напрямку озера.

Коли вони проходили повз крамницю торговця лікарськими травами, Нару міцно схопив сестру за руку.

— Купімо батькові вогняних льодяників. Ти ж знаєш. Піддобрити його, щоб він відпустив нас на ярмарок.

— Гарна ідея.

— У мене немає грошей.

Ада фиркнула.

— Я мала б здогадатись.

У маленькій крамниці торговця лікарськими травами людей було небагато. Лише Анзельм Кірук, сільський хранитель душ, стояв у черзі попереду дітей. Як і всі хранителі, він ходив з виголоною головою, бо на потилиці під час посвяти в таїнство йому зробили татуювання іншого обличчя. Це друге обличчя було спрямоване до дітей. Ада пригадала, що ця пика повинна віднаджувати злих духів, щоб ті не нападали на хранителя душ з-позаду, і це могло навіть спрацювати, бо принаймні Аді татуювання видалось справді дуже страхітливим. Як завжди, Кірук був одягнений у чорну мантию із численним золотим оздобленням. Ада бачила обидва місяці, що позначали очі Єспи, і чимало малих сузір'їв, що мерехтіли, ніби справжні зорі.

— І ще мені пляшечку «без сновидінь», — саме промовив хранитель душ.

— Прошу, — відповів Тітус Ґрюншпехт і погладив свою маленьку сиву цапину борідку. — І хоча моє «без сновидінь» є найкращим у Втрачених провінціях, мушу вас застерегти, що в ніч сновидінь воно безсиле. Сьогодні доведеться кожному жити зі сновидіннями, які подарує Мануна.

— Звісно, звісно. Я покладаюсь на її милість.

Хранитель душ простягнув торговцю кілька монет і пішов далі. Ада вийшла наперед.

— Будь ласка, вогняні льодяники, — сказала вона.

Тітус Ґрюншпехт скептично поглянув на близнюків.

— Мої вогняні льодяники не для малих дітей, — сказав він. — Вони збіса гострі. Найгостріші з тих, що можна придбати легально. Але як щодо Ґрюншпехтових зелених? Вони мають відмінний м'ятний смак.

— Ми хочемо вогняні льодяники! — сказала Ада. — Для батька.

— Ах, он воно що! Розумію.

— І ми не малі діти, — поскаржився Нару.

— От невдача, — сказав Тітус Ґрюншпехт. — Малі діти завжди отримують від мене у подарунок два неймовірно смачні льодяники з малиновим смаком.

— Направду не такі ми вже й дорослі, — сказала Ада.

Тітус Ґрюншпехт усміхнувся. Він подав їй пакунок вогняних льодяників і один з малиновим смаком.

Потім він глузливо поглянув у бік Нару.

— Юний пан хотів би також один, чи він занадто старий для цього?

Нару демонстративно дістав один вогняний льодяник із Адиного пакунка і поклав його собі до рота. Торговець лікарськими травами зареготав. Ада щирилась. Обличчя Нару було занадто кумедне.

— Зо... зо... всім не гострий... — вимовив він, затиноючись і долаючи сльози. Відчуття було таке, ніби в нього в роті розжарена вуглина.

— Ось, малий, — сказав торговець лікарськими травами і дав Нару білий льодяник. — Йогуртові льодяники. Пом'якшують гостроту.

— У... у... усе гаразд, — уперто промовив Нару, однак узяв запропоноване.

Ада розраховувалась.

— Гарного дня.

— Навзаєм! — сказав торговець лікарськими травами. — А ви бачили, що у Вороновому броді буде ярмарок?

Ада кивнула. Нару хотів лише, аби чоловік перестав базікати, щоб вони нарешті пішли і він міг би непомітно позбутись цього триклятого льодяника.

— Буде навіть вистава! — сказав торговець лікарськими травами. — Знаєте, у молоді роки мені й самому якось довелося попрацювати на ярмарку.

Нару штурхнув сестру і спробував дати їй зрозуміти, що хоче йти далі. Ада це цілком зрозуміла, саме тому й сказала:

— Це надзвичайно цікаво, пане Ґрюншпехт. І що ж ви там робили? Будь ласка, розкажіть нам більше. Я впевнена, що Нару справді цікавлять подробиці.

Нару щось бовкнув зі сльозами на очах.

— Що ж, — сказав Тітус Ґрюншпехт. — Ви ж знаєте, що усіляка магія пов'язана з лікарськими травами і трунками. І я був, власне, найкращий...

Тепер Нару буквально потягнув сестру з місця. Торговець лікарськими травами, що, здається, давно здогадався про причину поспіху Нару, весело засміявся:

— На все добре! Перекажіть вітання батькові!

— До побачення! — гукнула Ада.

Нару потягнув сестру із собою і ледь не зіштовхнувся з бабусею Мартенс, що саме заходила до крамниці. Сивокоса Марлен Мартенс із численними зморшками і черевцем від поїдання тістечок була найпривітнішою дамою в літах у всьому селі. Її миловидний кирпатий ніс був таким малим, що ледь втримував окуляри з товстими лінзами. Чи була вона насправді бабусею, ніхто не знав. До неї ще жодного разу не приїздили на гостину родичі. Але не зважаючи на це, всі називали її бабусею Мартенс.

— Нару, Нару? Що за поспіх? — запитала вона і усміхнулась.

— Це... це... я так, — затаився Нару, у роті якого все ще був вогняний льодяник. — Усе гаразд.

— Адо, люба, — сказала бабуса Мартенс. — Чи не могла б ти пізніше сходити до пекаря і купити мені медового тістечка? Сьогодні у мене так страшенно болять ноги.

— Звісно, — сказала Ада. Це був не перший раз, коли у бабусі Мартенс так страшенно боліли ноги.

Стара дама тицьнула їй в руку три монети.

— Ви можете собі також купити котрогось.

— Щиро дякую!

— Заходьте по обіді на чай о...

— ...рівно о четвертій, — доповнила Ада. — Я ж знаю.

— І, Нару, — сказала пані Мартенс. — Ти маєш недобрий вигляд. Якщо ти раптом підхопив застуду, то я можу порадити тобі вогняні льодяники. Вони приголомшливо помічні.

— У мене... мене... мене все добре, дякую. — Нару потягнув сестру далі. — Та ходімо вже.

Ледь встигли вони опинитись на вулиці і поза зоною видимості торговця лікарськими травами, Нару виплюнув жакливий, огидний, ненависний льодяник на землю і затоптав маленький язик полум'я, що через це утворився. Він швидко поклав собі до рота йогуртовий льодяник і зітхнув із полегшенням.

— Надзвичайне видовище, — шкірячись, сказала Ада.

— Дуже дякую, — відповів її брат і вклонився.

* * *

— Ні, у жодному разі, — твердо сказав Елос після невеличкої паузи. Він стояв коло груби і кремсав картоплю в каструлю, наповнену окропом. На ньому був вкрай сумнівний з погляду моди фартух.

...

Далі — у повній книжці «Відшукувач слідів».

nashaknyga.com.ua